

26. szám.
Junius 30-án 1866.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVII. kötet.

A sors is úgy akarja.

Száraz fű : — lefagyott rozs — nincs mit vágni kaszával ;
Hát egyenesre ütik s lekaszálják véle az embert.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram !

Ma volt Végső Gellért képviselő barátunknak nevenapja, míg pedig nem „Gellért” napja, hanem „végső” napja (t. i.) orszaggyűlésnek, a miért izz egymasnak gratuláltunk.

Hja, bizom, „inter arma silet Muzeum.”

De nemcsak muzeum, hanem új orszagház izz elhalgat mar. Rosz volt acustica, azt montak ; rosztat lehetet bene halani. De hat ipület anak oka ? Ha rosztat beszilnek orszaghazban, hogyan lehesen bene jot halani ? Az volna architectus, ki tuna ipületet csinálni olyant orszaggyűlésnek, a hol minden ember meghalana csak jot.

Denique minket szípen elnapoltak, csak-hogy egytural el nem jozczakaltak izzs. Miirt ? Had haboru miata.

Ki gondolta volna, hogy franya burkus legelső agyulövisivel izzs in alulam kilűjön kar-sziket, a ki nekem jövedelmezte naponkint 5 frt 25 krt ? Mikor lovagolom in azon mig valaha ?

Persze, hogy minden munka marata filbe ; mint mikor zaporeső filbeszakitya napszamot.

Közös ügyi bizotmány odaig eljutota aacs munkaiaval, hogy haztetelyirűl leszedte kopot zszindelyeket, de ujakat mar nem felrakhatot, s most alkotmányba beeshet eső.

Nemzetisigi bizotmány odaig elhalata, hogy megtraktalando nemzetisigeknek kezibe ata speiz-czedlit, hogy rendeljenek meg maguknak „was gut und thajer ist,” s azok most ot ülnek asztalnál, szalvétát felkötve nyakukba ;— hanem nincs se kellner, se szakaacs ; vacsora izzs van elnapolva : tulajdonkípen ez van elvecsernyizve.

Varmegye csinyalo bizotmány odaig volt mar, hogy igen szípen kezdete almodnyi, mikor ípen fölibresztetek neki.

Vallasügyi bizotmány mar eljutot odaig elucubratioiban, hogy mit keresi Pontius Pilatus a „hiszekegy“-ben ? mikor Pontius Pilatus magyar diaetai traktatusokba tartozik ; akor

ezere következet: „szalla ala poklokra,“ is ez ő neki szolt.

*Anyagi irdekü bizotmány*nak is filbe kelete hagyni köpülist s most van se tejfel, se vaj.

Színhaz vizsgalo bizotmány izes, mikor mar keresztül orchestrumon felkapaszkota szinpadra, akkor eezere leeste ra kurtina, s most az fele a publikumnak, fele a directionak fordulva, ugy van megpihentetve legközelebi előadásig.

Muzeum vizitalo bizottsag vigtíre, mikor ipen azon tanakodta, hogyan kel tigriseket jövendőre kitömetnyi, akkor eezere elnapolas valamennyi tigris szajat brevi manu betömöt.

Csak *codificationalis bizotmány* írte cziljat; mert neki sikerült elültetnyi paragrafus magot; mar most az majd szaporodik magatul, ha nem öntözik izes.

No de biztat engemet reminsig, hogy ezel nem meghaltunk, hanem atvaltoztunk hernyobul pupává, mint szoktak bombyxok is papilikok, s majd elgyün időszak, a mikor ismit kibujunk pupabul, mint tarka pilangok, s ragyogni fogjuk Schmetterling gyujteminybe.

Hanem azirt azt az utolso sessiot, „quod mihi supremum tempus in urbe fuit“ soha se nem elfelejtek.

„Labitur ex oculis nunc quoque gutta percha meis“ ha elgondolok, milyen szípen mente minden. Soha elnöki esengetyü olyan szípen meg nem nyitota gyülist, mint ez alkalommal, olyan szípen szolta, mint egy lilekharang, mikor valaki meg akar halnyi, azaz nem akarja, de muszaj.

Soha nagyob irdekeltségel nem halgatunk petitiokat, mik idöközbe beirkeztek, is a miket tisztelt haz kiosztota riszint petitionalis bizotmánynak, (a ki mar holnap elmegy), riszint magyar miniszteriumnak. (a ki mig holnaputan nem gyün).

Söt mikor legutolso itelet napjan megjelen-

te verificationalis bizotmány arkangyala, hogy no mig egy job oldalra tartozó új képviselőt verificationalya paradicsomba, aztat is olyan figyelemmel vigig nízünk, mint mikor van hirdetve színházba Couqui kisaszonnal balet, aztan adnak előte mig „egy ur is egy aszonysag.“

Vigtíre mig haznagy olvasta fel valamit költségvetői bizotmány nevében „der letzte Zwanziger“ felül, s azutan kimente a hazbul atöltözködnyi vitiznek. Mert hogy odakin volt mar felsöhaz vitize, a ki hozta nekünk izenetet. De mar haznagy nem írte ra panczilt izes felesatolnyi derekara, mert elnök ur nagyon integete neki szemöldökeivel, had csak egy gyüte visza kardosan, másik kardos urat hol elül, hol hatul kisirve.

No bizom ara a kardra nem volt szüksig, mert hiszen mi ugy is engedelmesketünk.

Csak tigris part akarta mig kicsit protestalnyi, hanem azt leszavasztunk, azutan mig eezer elnöki vigzisben kimondot „vilagos“ töbzig szo elen protestalt, de a se lehetet. Hja, bizom, ki-ső most mar „vilagos“ elen protestalnyi!

Is igy lete muzsaknak vacatio — rigorosum előtt.

Most mar hirdethet ujsag, hogy „szitszoratot nemesak centrum, hanem job szárny is bal szárny izes.“

Holnaputan bezarnak magyar theatrumot izes, azutan sehol se nem lesz semi spectaculum.

Hanem azirt képviselők nagy risze odahaza izes fogja hüsigesen folytatnyi azt a munkat, mit hat honapon keresztül it Pesten megtelyesitet; — a kinek tudniilik van elfagyot rozs; az most odahaza csipelhet üres szalmat.

alazatos szolgaja

Tullerossy Zebulon.

Leányvár.

1440-ik évben jó s vig szüret volt mindenütt a hegyalján. De legvigabb volt Patakon a Somlyó hegyen, Palóczy Mátyás nádor szöllejében. Az agg nádor részt nem vehetett a szüret örömeiben, őt az ország dolgai máshol tartóztatták. Nem lehet mondani, hogy Agata leánya is egész kedvében lett volna. Ő gyakran futott ki a hegy legmagasabb csucsára: nézett le végig a hegy

alatti nagy síkságra; onnan várta völegényét, Várdai Lászlót, de arra az ut oly csendes volt, hogy rajta port még a szél sem vert. A reményében csalódott menyaszszony búsan fordítá fejét a pataki vár felé; már itt a szélsend ellenére a vár-város környékét egészen porfellegbe burkolva látta, s onnan tompa moraj vonult a hegy felé. Rémülve sietett le a hegyalján mulatókhoz; mire odaért, egy a városból jött lovag beszélé, hogy a

cséh husszíták a várost és várat véletlenül megtámadták s elfoglalták. A rémhir hallattára bucsu nélkül osztott szét a szüreti vendégsereg. Agata is beugrott a befogott kocsiába; a kocsis kérdés nélkül hajtott a többi kocsi után a Bodroghöz felé. Mikor már közel jártak a Tiszához, jött magához a leány; gondolkozni kezdett, hol talál menedéket? eszébe jutott az is, hogy az ut keresztül a Tiszán Kis-Várdára völgyénye várához vezet; ott biztosságban leend; de újra azon gondolat foglalta el: mit mond majd a világ? bizonyosan azt, hogy önkényt futott ideje előtt völgyénye karjai közé. A Tisza révénél már több ezerre szaporodott a menekültek fegyveres és fegyvertelen serege; egymással czivódtak az átmenet elsősegeért. A zaj, a kétségek közt hánykódó leányt teljes öntudatára emelé; kocsiját megállítá; az összegyűlt népnek csengő hangon adá tudtára, hogy ő a nádor leánya, nem akar tovább futni az ellenség előtt: ha már a fegyveres férfiak még a tiszai átjárást sem bírják megvédeni, ő maga fogja azt megkísérteni. A hozzá közelebb állóknak parancsolta, hogy kocsijából tüstént szedjék ki a kerekeket, s hányják a Tiszába, hogy ha akarna, se mehessen tovább. Megszégyenülve fogta körül a bámuló nép, majd a fegyveresek kitérő hévvel nyilváníták: hogy mind mellette maradnak és vérök hullásával védeni fogják.“ Erre megszűnt a révbe tolokodás; várták a bátor amazon további intézkedését. Ő körüljárta és nézte a helyet, a Tiszához vezető lápos tó közti utat elsánczolni, a közel erdőből vágott fákkal a sánczból kihányt töltést megerősíteni rendelé. A védmű alig készült el, jöttek a könnyű győzelmet gyanító csehek; megtámadták a sánczot védőket, de többszöri megtámadásuk a hős nő vezérlete alatt véresen veretett vissza. E hely Várdai László által később jobban megerősített és „Leányvár“ nevet nyert.

Az 1700-ik évben Leányvár sánczainak lerontása elrendeltetett; e rendelet végrehajtásával Kanta János szolgabíró bizott meg; kitől midőn tudakoznák: miért rontatnak le Leányvár erősségei? tréfás komolysággal válaszolt:

— Azért, hogy ennek történetéből ne vonjon a maradék olyan következtetést, hogy a férfinak néha a nagyobb bajok elől a nők kötője alá bujni tanácsos.

Egy kipurált provisorista élményeiből.

1.

Az X-megyei királyi biztos ur ő nagysága azon gyengével birt, hogy nemcsak minden országos ünnep, hanem saját nevenapja előtt is rendszeren pár nappal a

megye székhelyét szép csendesen elhagyta, s per pedes apostolorum, a szomszédmegye egyik közeli városában lakó családjához át-átrándult. Történt egyszer, hogy nevenapjának elmulta után két hétre a megyébe visszaérkezett — gyalog. — Cselszövő alispán ezen örvendetes eseményre berendelte a hivatalnok sereget, teremtő uroknak, ő nagyságának a királyi biztosnak — miként mondani szokta — nevenapot gratulálni. Nem is maradt el senki, nehogy a nagyur haragját magára vonja. Cselszövő alispán minden kitelhetőt, még a főispáni széket is elkívánta ő nagyságának, mire az választékép kezdte: „örömmel veszem fel, a mit az alispán ur előmbé rakott,“ ipsissima verba.

2.

Ugyanazon Nagyságos ur egy Urnapja előtt a következő körrendeletet bocsátotta közre: „Az urnapi körmenethez a hivatalnok urak testületileg *könnyű magyar diszruhában* megjelenni tartoznak.“ Nagy volt a hivatalnokok körében a zavar, mit ért ő nagysága könnyű diszruha alatt, s végre is abban lőn a megállapodás, hogy kiki fekete magyar öltönyében jelenjen meg. A körmenet napján ő nagysága mindennapi orosz vászon zekéjében kardosan s forgós kucsmában jelent meg, s ekkor kiki tudta, mi az a könnyű diszruha?

3.

Az is X megyében történt, hogy a mult évi augusztusi országos ünnepek egyikén Nagyságos ur a megyeház teremében nagy ebédet adott, melyet a furfangosok Apostolok oszlásának neveztek el. A lakomázók élénk társalgása közben megszólalt a nagyur, mondván „egyetek urak és igyatok, mert nem mindennap fértek hozzá;“ mire a hőhegestellterek egyike azt jegyezte meg: „nem annyira minden nap, mint minden évben nagyságos uram.“

Megjegyzendő hogy ő Nagysága évenként kétezer forint Tafelgeldet kapott, négy évi uralkodása alatt azonban ez volt első és utolsó közebedje, a mit adott.

Isztrikucz és Nasszalmiceszkul.

I. Te! Mik azok a poroszok?

N. Németek.

I. Hát a szászok?

N. Azok is németek.

I. Már most tudva azt, hogy a németek feladata terjeszteni a civilizatiót, csakugyan furcsa dolog azt elnézni, hogy hogyan terjeszti az egyik német a másik német országában a civilizatiót?

A szorgalmas szabó.

N. Jó reggelt szomszéd, mit csinál kegyelmed ?

B. Szabok és varrok.

N. Mi lesz abból ?

B. Sok kis dolmányból egy nagy köpönyeg.

N. Ha ugy egy czipfli letalál esni, szomszéd, azt tegye félre nekem.

A falusi politikusok.

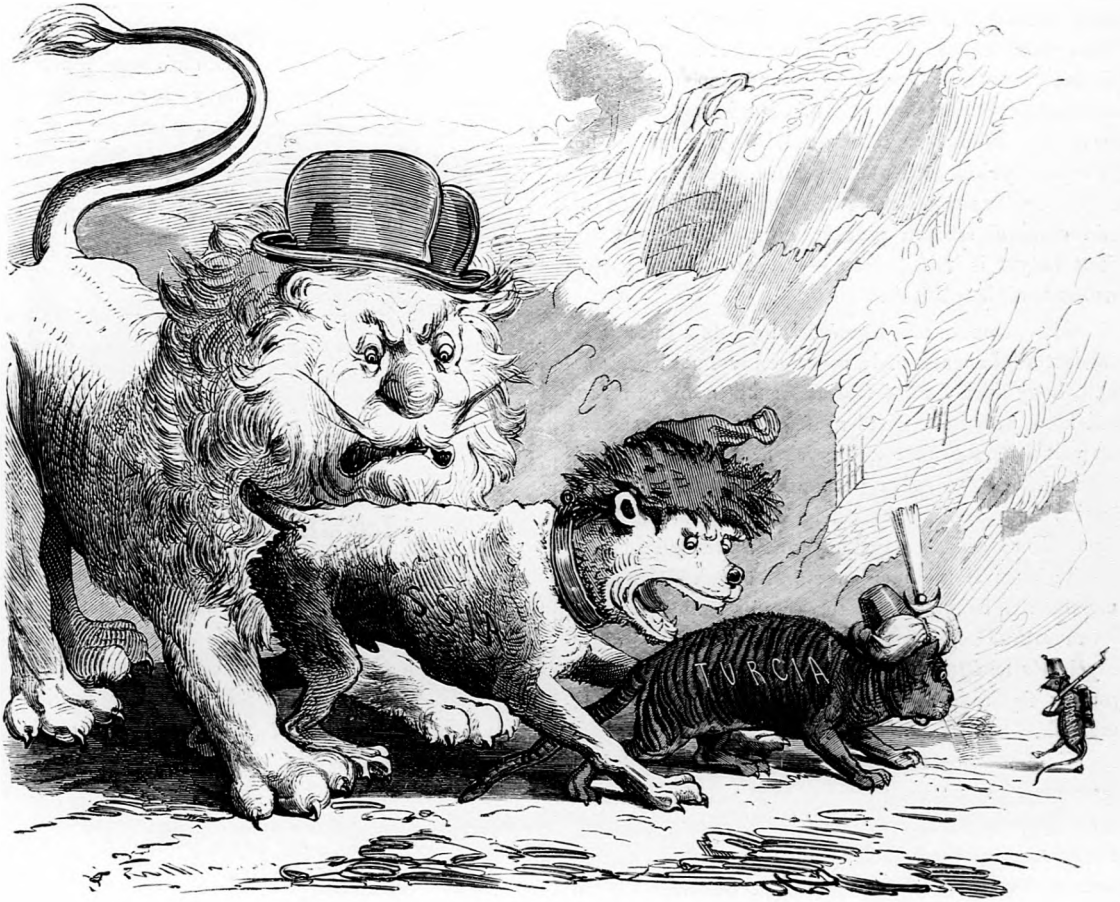
A Szintoriak vasárnap délután, a „Vigyorgó” korcsmán borozás közt a felett vitatkoztak: kitör-e a háboru vagy békesség lesz? A háboru-párt erősen állítá, hogy nem ok nélkül rendeltek be minden katonát, a háboru bizonyos; az ellenfél pedig azzal válaszolt: hogy ha valamit akarnának, azóta, a mióta a katonákat berendelték, régen bevégezheték volna a háborut.

— Hát kend mit szól hozzá? — tudakolák Keserü Andrást, ki a vitatkozást csendesesen hallgatta, s kit a faluban a legpracticusabb embernek tartottak.

— Én-e, öcsém — válaszolt komolyan a kérdett — hát, többen vannak még itt köztetek, a kik ismerték Torma Pétert, ki a Bodzaszeren — és Végesi Jánost,

ki az Alvégeben lakott; mind a kettő jól birta magát; az egyiknek pénze, a másiknak földbirtoka volt több; mind a kettő arra törekedett, hogy a falu ő rájuk hallgasson; a másikat a bíróságban vagy kuratorságban megelőzze; pártja volt mind kettőnek; ők és pártjok görbe szemmel néztek egymásra. Egyszer mikor a falu szénáját lekaszálták, a bíró ide a korcsmába beszólított bennünket. Itt volt Péter és János gazda is. Mintha most is látnám, Végesi János legelső jött az ivóházba; itt a hosszú asztalnál a főhelyet foglalta el; később érkezett Torma Péter; a mint Végesit meglátta, elkomorodott; boszúsan jegyzé meg, hogy az a hely más érdemesebb embert illet. „Talán bizony kendet?” — hasonló hanggal válaszolt Torma. Mindjárt megmutatom —

A keleti kérdés a kölesönös felügyelés stádiumában.

szolt János gazda — neki türközve felkelt helyéről, s ment Torma felé. De már ekkor közéjük toppant az öreg Tuba István, ki eddig a tüzlóczán ült, s csendesen pipázott, s kire az egész falu hallgatott; ki mióta felcseperedett, hol bíró, hol kurátor volt — egyikre is, másikra is keményen rátekintve, kérdé: ki mer itt zenebonát indítani? Szavára meghunyászkodott a két verekedő. Ezután dörgő hangon mondá; „most takarodjék haza minden ember.“ Szót fogadott mindenki. A két verekedő egyike a Bodzaszernek, másika az alvégnék tartva, nagy lépésekkel siettek haza felé. Engem az uton utólért az öreg Tuba, s mondá: „no öcsém, most nagyot botlottam; bánom, hogy azt a veszekedést más-képen nem igazítottam el.“ Én bámulva néztem reá.

De ugy (van öcsém; az a két ember most haragosan megy haza, otthon adja ki a mérgét: meglásd, hogy ennek a levét családjok iszsza meg. Utánna jártam; ugy történt, mint az öreg jósolta; mindkettő belekötött feleségébe, miért nem várja ebédde; érkezésöknek örülő gyermekeiket — midőn elejükbe futottak — ellődítetták, miért látatlankodnak előttök; még a cselédek is félrevonultak, hogy a gazda mérges tekintetével ne találkozzanak. Már most értik kendtek, mi válhat a háboruból ?

A hallgatóság szomorú fejbólintással adá tudtára az öregnek, hogy tökéletesen érti.

Krónikás adoma.

Jósa István pap, a kuruczvilágban bátor portyázó, hirneves csapatvezér, most kurucz, majd labancz, mint kedve és érdeke hozta magával — egyszer kurucz korában arról értesülvén, hogy Smid, labancz kapitány Kassa vidékéről a hegyalját szándékozik meglepni; a tiszta vidékéről sietett fel a labanczokat megelőzendő. Tályának tartott, hol pap korában minden pinczét, sőt a nevezetesebb aszú átalagokat is megismerni elég alkalma volt; különösen féltette a Bégányi pinczéjét, hol egy rejtett lyukban a legnemesebb borok voltak lerakva. Sietsége hasztalan volt; mert mikorra Tályára ért, Smid emberei minden pinczét, még a Bégányiét is, a rejtett helyet is felfedezvén — kiraboltak; a rablott borokat tovább szállíták.

Jósa szomoru meglepetéssel hallotta a hírt; tudakozódott a labanczok mely irányban vonulásukról; értesült, hogy azok Szántó felé az Aranyos völgyön a hegyek közé vonultak. E hirre fejét csóválta; reménye nem volt a labanczokat a hegyek közt sikerrel megtámadhatni. Legényeit lóra parancsolá; csapatát lassu léppel vezeté a kimutatott hely felé; majd legényét, Kőrmös Ferit szólítá magához, annak titkosan adá utasításait: hogy sietve menjen előre, öltözködjék át labancznak; a hegyek közt keresse fel Smid embereit, adja tudokra, hogy ő felmondott Tökölnek; ő és legényei már levágták szakálukat, süveg helyett kalapot nyomtak fejükre; ha szívesen fogadják, átjönnek labancznak.

Ezután csapatát két részre osztá; felét egyik hadnagy vezérlete alatt a Cserehát felé küldé, oly utasítással, hogy onnan Szendrő, Torna felé portyázzanak de minden nagyobb s feltűnést okozó vállalatot mellőzzenek; ő rövid időn tudokra adandja, mikor és hol kell vele csatlakozniok; kipróbált, ismert legényeit maga mellett megtartá, s ezekkel folytatá útját a kitűzött cél felé. Még az nap este felé találkozott a hegyekből visszatért legényével, ki jelenté, hogy őt a labanczok szívesen látták; hangosan nyilvánítták örömüket a nem várt megtérésen; őt kérték: siettesse a vezér mielőbbi csatlakozását, mert vezérök e napokban nagyobb támadást szándékozik intézni a tiszántuli részekre.

Másnap a Simándi bérczen megtörtént a leborotvált és felkalapozott kuruczok csatlakozása a labanczokkal. A labanczok örömben átadták Jósának s csapatának a rablott borok egy negyedét; magának pedig két penészes átalagot választá, mely a többenél kisebb s véznább volt, melyet már a pinczében ismert, s tudta, hogy azok tartama a legnemesebb hegyaljai bor, azok egyikét „summas pontifex“-nek, a másikat „emol-

lit mores“-nek keresztelte el Bégányi uram; később intézkedett, hogy azok más ember szemé elé s napfényre ne kerüljenek.

Körülből egy hónapig együtt működött Jósa a labanczokkal, velök száguldozta be Kálló, Szatmár és Bihar vidékét, velök együtt tért vissza Kassához; de itt egy éjjel ugy eltűnt csapatával együtt, hogy a labanczok, merre tűnését még nyomáról sem fedezhették fel; csak később hallották, hogy háromezerre menő dandárával Selmezzet megrohanta, s bevette, az ott talált aranyat felzsákmányolta, Szepes és Sáros városait megsarczolta, Bártfát, Kis Szebent, Barkóczy hadainak szemeláltára bevette. Ekkor üzent hozzá Barkóczy: „Hát Jósa uram, ez az adott szó és a zászlónk alatt letett eskü?“

— Mint pap — válaszolt Jósa — az eskü alól magam dispensáltam magamat: mint katona és szakálas kurucz csak azt akartam Gensdorf ezredesnek értérsére adni, hogy engem máskor Göncz-Ruszkán asszonyoknál ne keressen; megtalálhat fényes nappal a csataterén is.

Irodalmi ujdonság.

Sréter Kálmántól „Dolgozatok“ czim alatt Engel és Mandellonál egy munka jelent meg, s osztogattatik ingyen. Énekel Bismarkról, Zsedényiről, Argentiről, Rómáról és a Galambduczról egyenlő melegséggel, s végre naiv verszetben jelenti, hogy egy pesti kávéházba is belépvén, látott ott „szép fiatal piperés nők nagy koszoruját.“

A legelső lapon, melyre nyitottunk, ez ötlött szemünkbe:

„Menj, repülj világba,
Szállj ki kis füzet,
Több léány utánad
Majd talán üget!“

E könyvet a czimlap szerint Szandán írták, s ime ki hitte volna, hogy ott a tájszokás már annyira eltért nyelvünk szabályaitól, hogy míg a nők nálunk csak járni-kelni mondatnak, ott már ügetőknek neveztessenek? — Egyébiránt szerző felhossa más lapon saját menteségére:

Az olvasó öntse rám
Bocsánatát, e munkámat
Átdolgozni nincs időm,
Nem adnám én ezt ki, ha arra
Szivem nem intené hön.

Igy én abból többet hatszáz
Példánynál ingyen küldtem
Szét; akkori izgalomban
Azon vágyra hevültem.“

Izgalomban azonban szerző nemcsak elhevült, de el is kábult, mert Szalay Lászlóról így ír:

„Érdemeid kegyelet, munkáid dús siker érte,
Mégis több munkád nekem unalmat okoz“!

Továbbá Csokonayról éneklí:

„Annyi silány verset mint volt készíteni képes?“

De Sréter ur nemcsak versben beszél, hanem műve utoljára egy „az Olvasóhoz“ címzett valóban prózai cikket függeszt; s ebben keservesen panasolja, hogy az irodalom munkásai között hasztalan keresett bírálót, nem akadt még pénzért sem, a ki kritikát írjon felette — legfelebb egyet talált, de az is csak a pénzt vette fel — bírálatot még ez sem bátorzkodott írni, a munka ellen sem, — s így minden áldozata füstbe ment, nem volt képes művét a bírálatra méltóvá tenni. — Nem csoda hát, hogy haragszik író társaira, s hogy érzékeny bosszút ejtsen, kezdi a capite: futó kritika alá vévén Arany János dolgozatait, bírálatának lényege abból áll, hogy kénytelen tanácsolni Aranyknak: „tegyen változtatásokat költeményein, dolgozzon át újra mindent, mert azok nagyobb része nem is azon czélból van írva, hogy megkedveltesse az erényt és megutáltassa az aljasságot, sőt a maga részéről homályosnak, felfoghatlannak, inaesthetikusnak, unalmasnak találja, s a „Zách Klára“ című ballada is csak egy értelmetlen chaos volna!“

Sréter ur Lipót király árnyához több verset ír, s egyiknek kikezdéseiben mindenütt így kiált fel: „Sirba Lipót! Sirba Lipót!“ — mintha Lipót király még valóságban a sirban sem volna, s csak most ő akarná oda beparancsolni!

Mi is felirtuk könyvére: „Sirba te nagy mű, sirba! nincs a ki megértsen“ — s ezzel betettük; ám de a másik oldalán idegen kéz írta eme jobb mottót találtuk rájegyezve:

„Csemete vagy, mely éretlen csenevész,
Ne csudáld, ha rád, még Kocsányi sem néz!“

Borkoresolyák.

Jó napot akart magának csinálni az X városi megbukott képviselőjelölt: saját pénzén vett fáklyával, s általa fizetett zenekar hozzájárultával fáklyás zenés menet általi megtiszteltetést kívánt magának, — hogy elzenghesse keble fájdalmait, s talán hogy kárba ne veszessen az előre betanult beszéd.

Görhes lovon érkezett be a város távolabb részén lakott egyik választója, de ki is tett magáért; minden egyes körmondat után áhitattal s kalapemelve kívánván „Ugy adja isten“ — „Ugy engedje isten“ —

*) Kocsányi urnak, mint az irodalom elismert pártfogójának kegyes engedelmével legyen mondva.

„Visszatérek csendes magányomba íróasztalomhoz, eddigi működésem félreeső zugába“ — mondja a többek közt az ex-követjelölt — s lemondok a nyilvános élet zajos színpadára lépésre irányzott minden törekvésről — Ugy adja isten — „Én csak egy a porba huzott vonal vagyok“ folytatja tovább — „melyet a szél elfúj, s nyom nélkül betakar“ — „Ugy engedje isten“ — szól a szives jókívánó.

Panaszkodik L... bátyánk borzadalmas sok teendője fölött. „Bizony“ — szól végre — S... ülnök, a számvevő s én — hárman vagyunk a tekintetes vármegye ökrei“ —

„Igazsága van tekintetes uram — szól közbe hízkelkedve az öreg hivatal szolga — hanem az a másik kettő még sem annyira, mint a tekintetes uram.“

A programmos időszakban, midőn egyik jelölt a másik után azt nyilvánítja: hogy mindenben Deákot követendő, B. félbosszúsán jegyzé meg: „még is kevesen vannak, kik saját eszköz után indulni mernének.“

— Ne bantsd öcsém — nyugtatá őt D. régi táblabíró — egy nagy fön sok hajszál megfér.

G. megyében a főispán több járásbeli hivatalnokot tett más járásba, s ott is a határszéli szakaszba. Ezen változás alatti hivatalnokok tömegesen jelentek meg a méltóságos ur előtt; kérték állomásukon megahagyásukat, a változtatási oknak velök közlését.

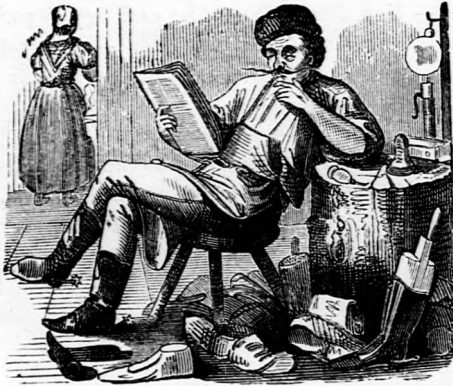
A főispán hosszú szakálát végig simítván, komolyan adá tudtokra a kérelmezőknek, hogy intézkedéseit változtatni nem fogja és hogy a más állomásokra át-tételt épen folyamodók jól számitása érdekében rendelte el; mert ellenök számos panasz emeltetvén, előbbi helyeiken megahagyni őket nem lehetett; és ha újabb panaszra őket a hivataltól elmozdítani kénytelen leend, ez esetben sokkal könnyebb lesz nekik a megye határszéléről, mint annak közepéből hazaballagni.

Sz... városi polgár a vásártéreni nagy házát eladta; a mellék-utczában kissebbet vett. Ádám cigány ezt hallván, ily megjegyzést tön: No Sz. úr is eladta a hegedüt, húrt vett az árán.

— No Stancsi — szólítá D. ur a ludak pásztorát, a falu postamesterét és muzsikusát — ezt a levelet vigyed V. be N. urhoz; ismered-e ezen becsületes fiatal uri embert?

— Hogy ne ismerném — válaszolt Stancsi — hiszen a mult farsangon egy éjszaka muzsikáltam neki a magam kenyerén.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORACULUM. Most jön a java! Ez a szám az utolsó ebben a félévben.

— (A huszáraink ugyancsak vágják az ellen-seget.) Tudod, mikor az egyszeri parasztot megakarta harapni a földesur buldogja, s a paraszt a vasvillával agyonszúrta a buldogot a földesur aztán szidta a parasztot; „uram, hiszen meg akart harapni, csak kellett magamat védelmezni.” — „Nem tudta kend magát a villa nyelével védelmezni?” — Igen ám, ha az is a farkával akart volna megharapni.”

— Jó világ ez, a németországi fejedelmek mind ide hordják a poroszok elől kineveiket, itt azután előbb utóbb jószágokat fognak vásárolni, indigenatust váltanak s azzal is gazdagabbak és hatalmasabbak leszünk mink.

— Három képviselőházi tag, az alatt, míg az országgyűlés el van napolva, elment a hadsereghez önkényesnek. (Ott legalább practice megmutathatják, hogy milyen az a „golyóval való szavazás?”)

— Egy millió sarcot Reichenberg városára! No ez már Bismarktól is sok! Egyébiránt a Reichenbergiek a hibásak, ha be tudja tőlük hajtani. Minek tartják otthon a pénzüket? Lám a mi pénzünk már olyan jó helyre van eltéve (még tavaly) hogy abból ugyan egy millió Bismark sem szedne össze egy millió forintot.

A jó bécsieknek.

S. hazánkfia 1862-ik év nyarán, a koritniczai fürdőből való haza utaztában B—bányán is időzött. A városban ugyanakkor a német színésztársaság megbuk-

ván, tagjai házanként utraválót kéregetni jártak, s úgy történt, hogy ebéd alatt a vendéglő éttermébe is jött a cultura e martyrajnak egyike, s a jelenvoltaktól hol hatost, hol kettőt is kapott; végre S.-hez közeledvén, ez egy forinttal örvendeztette meg a szegényt. — Thália ministransa nagy hálálkodások között zsebre tévén a nem reménylt összeget, mondván a nemes emberbarátnak: „Euer Gnaden sind a goldener Mann,” mire S. így válaszolt neki: „lennék én goldener Mann édes lelkem, régen elszállítottak volna Bécsbe.”

Kortes válasz.

Felszólított a tekintetes ur, hogy lennénk H. ur mellett hazafiságból. — Szép az a hazafiság, csakhogy olyan forma, mint a húr: ha nem pengetik, hallgat; azért tessék küldeni ahhoz való szert: spiritust és bort; azután a „vívát”-ban egy szál hiba sem lesz.

Radikális epuratio.

G. megyében az ad hoc bizottmányi gyűlés előtt, a megye székhelyén összegyűlt bizottmányi tagok értekezletén szoba jött, s keményen vitatott a hivatalnokok elmozdítása, s helyeiknek új tisztviselőkkeli betöltése.

„Én is a mellett vagyok — szólalt fel egy földmivelő bizottmányi tag — hogy tisztítsuk meg vármegyénket ezektől a keresetlen uraktól; sőt még azokat az eszközöket is semmisítsük meg, a mivel dolgoztak; tapasztalásból beszélek. Öt esztendővel ezelőtt a lovaim meghibáztak; túl adtam ugyan rajtuk, a szerszámaikból is csak a gyeplős kantárát hagytam meg; arról mégis az egész uj csokra ráragadt a nyavalya.”

Sajtóhiba helyreigazítás. Az „Üstökös” 20. számában egy adoma közöltetett, melynek színhelyeül nyomdai hibából Bisztra van téve: ez sajtóhiba; miután Pisztrának kellett volna szedődni, s csak egy betű elhibázásából eredt. Melynek helyreigazításával úgy hiszünk teljesen megnyugtattuk nagyon tisztelt bisztrai hazánkfiait.

Előfizetési föltételek

„AZ ÜSTÖKÖS”

1866. II. félévi folyamára.

Félévre (július—december) . . . 3 frt. — kr.

Negyedévre (július september) . . . 1 „ 50 „

Az előfizetési pénzek J ó k a i M ó r, szerkesztő-tulajdonoshoz (Pest, országút 18. sz.) intézendők.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Ország-ut 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1866

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Poldák.